

ek. 229. 31

Yc
7493

ORATIO
IN MEMORIAM DIVI
JABLONOVII

IN CONSESSV
SOCIETATIS SCIENTIARVM

A. D. XXIII. DEC. MDCCLXXVII

RECITATA

A

CHRISTIANO AVGVSTO CLODIO

ORGANI ARISTOTELICI PROF. PVBL. ORD. SOCIETATIS
JABLONOVIAE SECRETARIO PERPETVO

ORATIO

IN MEMORIAM DIVI

JANUARI

IN CONGRESSU

SOCIETATIS SCIENTIARUM

A. D. MDCCCXXXIII

RECENSITA

CHRISTIANO WOLFFIO GLOBIO

ORATIONE ET SERMONE

IN CONGRESSU

PRAESES SVMMME VENERABILIS
VIRI ILLVSTRES, GRAVISSIMI,

O rerum summarum acerbis et tristes vicissitudines! o magnorum virorum lugubres reipublicae, et optimis quibusque, ruinas! Quamquam hic ipse confessus Vester, Patres reipublicae litterariae et arbitri ingeniorum acutissimi, propter insignem Vestram doctrinam, prudentiam, grauitatem et constantiam, splendorem antiquum obtinet, memoriam diui Jablonouii integram traditurus posteritati; tamen in ipsa hac solemnitate non potest non sentiri triste silentium, et acerbi desiderii morosa comes, taciturnitas. Non possunt non ex oculis tuis, Praeses, diuino ingenio, et antiqua virtute venerabilis, furtim delabi lacrumae, pietatis testes integerrimae, dum huic principali auro, doctrinae praemiis destinato, nobilissimi sculptoris artificio

impressam adspicis magni tui Amici imaginem, repraesentasque animo diui Instauratoris nostri grauitatem, blandissima frontis mentisque hilaritate temperatam: non potest, non moueri et perturbari pectus vestrum, Assesores illustres, dum circumfertis oculos, pii desiderii sanctos interpretes, et, Augusto Principe, nec non indulgentissima Principis Matre absentibus, praeter lugubrem Jablonouii umbram, nihil videtis ex hac aulae celebritate nobis relictum.

Ac quid dicam de pectoris mei sensu, quem immortalis suo iudicio Vestrae auctoritati commendauit, et, pro sua liberalitate, augeri et ornari voluit. Verbis exprimere non possum, quam praesens animo meo, in hoc illustri concilio sit lugubris illa nox, quae Poloniae et Germaniae inclytum Principem, vrbi dulcissimum ornamentum, Electori civem et amicum integerrimum, Augusto Principi Patrem dilectissimum, Celsissimae Jablonouiae fidissimum coniugem, Galliae Equitem praestantissimum, ac regio sanguine haud indignum; Academiae nostrae et Societati Instauratorem et parentem eripuit.

Vidi

Vidi his meis oculis, quod meminisse acerbum et luctuosum erit, vidi lugubri silentio et tristi vastitate horrentem hanc curiam, splendidissimam ingeniorum sedem; hoc artibus, disciplinis, eloquentiae, sapientiae et atticæ urbanitati sacrum olim palatium. Vidi, elata ad coelum nobiliore parte, immortalis nostri Jablonouii exsanguis corpus, vultus tamen tranquillitate insigne, cui impressa videbatur magni viri de futura felicitate securitas. Agnoscere mihi videbar in hac ipsa, qua occubuerat, lenitate, incredibilem in vtraque fortuna constantiam et animi magnitudinem, quæ turbulentissimis reipublicæ Polonicae temporibus nec frangi, nec debilitari potuit.

Agnoscere mihi videbar simplicitatem illam mentis et fidem, qua potentissimos principes sibi interdum inimicissimos conciliasset, eam frontis serenitatem, eam urbanitatem, qua lætitiæ et voluptatem sparsisset vbiq̃ præfens et insigne blanda mobilitate ingenium. ^{sup} Quid acerbius, quid ad nostras lacrimas ciendas tristius adspici poterat, quam inanis purpura, et lugubria magni nominis ornamenta, eo ipso loco exposita, quo paucis ante mensibus in hoc

litterarum tribunali sedisset, vestraque iudicia sua dignitate ornasset. Sed vel nunc illustri Societati lugenda est orbitas sua, praematura Principis Optimi morte festinata; nam haec ipsa celebritas huius diei imaginem eius ante oculos ponere videtur, monetque nos, quantum Virum perdiderit respublica.

Quamquam nulla est aestimantibus sine virtute et ingenio nobilitas, nihilque magis a viro sapiente abhorret, quam alienis et temerariis titulis inflari, umbrarum maiestate inani gloriari, maiorum virtute indolentiam, maiorum gloria obscuritatem, maiorum ingenio et doctrina ignorantiam tueri; et antiquam optimatum fidem, liberalitatem, invidia, fraude, leuitate et fordibus frangere; tamen recte et a sapientibus nobilitatis honos iis tribuitur, qui ingenio, virtute, constantia, maiorum gloriam auxere. Atqui haec vna veraque nobilitas, (aliam huic oppositam ipse ridere solebat non sine quadam indignatione) in quo viro immortali magis, quam in eo, exsplenduit? Erat enim regia affinitate dignissimum pectus, dignissimum ingenium. — Ingenio quis eum antecelluit? Quanta cupiditate videndi veri pul-
crique

erique terrarum orbem peragrauit? Quis non in ipsa Gallia miratus est acumen eius, et, in discutienda definiendaque veritate, vim et celeritatem? Laudauere eum publico iudicio, celeberrimae Academia-rum Britanniae, Italiae et Galliae, quarum ornamentis non minus gloriabatur excelsus eius animus, quam insignibus principatus et dignitate triplici equestri, quamquam a maximis regibus, vltro sibi delata, et magnarum virtutum gloriosa interprete. Ad haec, a naturae indulgentia diuinitus Principi concessa, litterarum praesidia, accessit haud vulgare rerum antiquarum studium, quo si non aequare potuit Thuani doctam et curiosam felicitatem, Casauboni et Valesii diuinam vim et simplicitatem, tamen Zaluskiorum, Bunauiorum ingenium et dignas immortalitate lucubrationes aemulatus ostendit, se pari felicitate emer-surum fuisse, ni domestici belli iniuria et reipublicae tempestatibus fracta fuisset digna admiratione indu-
stria.

Quoties enim ipse, non sine sensu pietatis et doloris, in media commentatione otii litteratissimi, si non fractam — erat enim animo eius impressa summa

con-

constantia — tamen debilitatam grauissimis nuntiis vidi hilaritatem. Quoties, patebat enim mihi litterarum causa sanctior Principis secessus, vidi Jablonouium, lacrumis carissimi filii ora rigantem, plorantem Poloniae fraternas acies, et meliora patriae, maiorem felicitatem filio ominantem. Quis adeo foret ab omni humanitate alienus, ut in hac rerum perturbatione, in tam lugubri forte viri magni, sed senescentis, vigorem animi aequum, maiorem scribendi vim desiderare audeat? Quis non mirabitur potius senem, aetate et dignitate venerabilem, in ipso hoc civili tumultu, rerum publicarum ancipiti fortuna suspensum, se in philosophiae portum non sine gloria recepisse, et seuerioribus litteris operam dedisse?

Vidistis Vos omnes, Viri doctrina et laude illustres, Jablonouium, Herodoti, Thucydidis, Xenophontis, Caesaris, aliorumque principum in hoc genere virorum, vi, acumine et diuino ingenio delectatum, iisque ducibus interiora et sanctiora historiae Graecae, Romanae, Sclauicae monumenta perlustrantem.

Non

Non minori diligentia ruinas mediae tempestatis indagavit incredibilis eius discendi cupiditas, nec morari se passa est antiquissimarum linguarum ambiguitate, et improba semigraecorum ac barbarorum scriptorum inconstantia, Meursii, Wachteri, Ihrii, aliorumque felicissimorum diuinorum laboribus illustrata. In quibus monumentis non solum rerum admiranda spectacula, temere congesta; sed mores populorum, robur, industriam, in consiliis capiendis celeritatem, in profligandis bellis fortitudinem, et quod caput est, diuinae mentis vestigia, causas rerum ac vicissitudines diligentissime circumspexit.

Quantum diligentiae posuerit in originibus, et imaginibus antiquae nobilitatis; quanta celeritate nos, de affinitatibus regum, principum, nec non equestris ordinis dignitatibus ac caeremoniis dissentientes instruxerit, testes estis vos ipsi, Assessores grauissimi, rei diplomaticae et nobilitatis antiquae intelligentissimi.

Negare nec vultis nec potestis, nobili sagacitate diuum Principem, non solum claras, sed et obscuras gentium propagines et familiarum stirpes obliuioni
 b publi-

publicae eripuisse, nec tantum vana nomina, sed rerum gestarum memorias addidisse, nosque nutantes, optimorum scriptorum auctoritate firmasse. —

Eadem vi ac felicitate ingenii, nullis difficultatibus frangenda, secutus seueriorem Iaksoni et Scalligeri disciplinam, dispunxit rationes temporum, et aeras, pro varietate annalium et fastorum sibi repugnantes, conciliauit, epactarum et Cyclorum formam et rationem destinauit. Quam diligentiam vel in barbarorum populorum obscuritate seruauit et aluit diuina eius memoria, vi imaginandi sustentata, et seuera contemplatione castigata. Poteras ipsi cum sublimitate in magnis coniunctam in paruis subtilitatem tribuere.

In ea parte Philosophiae, quae ad causas rerum et prima naturae pertinet, nec inepta subtilitate, nec temeraria lubricitate laborabat. Irridebat inanem factum Pseudo-Platonorum, petricosas et insulas de rerum obscurarum probabilitate quaestiones, cyclicorum hominum contemtor, qui magnorum virorum diuinas lucubrations interpolatas in arctum artis compendiariae includunt, frontis austeritate Cartesios, Platonos

tones mentiti. Philosophiam ipsam, rerum, causarum, temporum, morum indagatricem, eiusque fidos custodes et interpretes diligentissime circumspexit.

Eandem in reliquis partibus sapientiae viam secutus est, politicam disciplinam ex historia, usu et magnorum virorum commilitio, non ex tralatitia disciplina hauriri posse auctumavit.

Ad solidiorem naturae contemplationem, praeter propriam altioribus animis verinouique videndi cupiditatem, allexit eum Nolletus, aliique principes physicorum, quibuscum vivebat, quosque, Aristotele et Plinio non neglectis, secutus est. Plantarum, lapidum, animalium formas et attributa, Halleri et Linnei disciplina in artem redacta, Physicorum de occultis naturae viribus diuinationes non neglexit. Qua in re auxere eius intelligentiam Franco-Gallorum et Anglorum de rerum natura quaestiones per epistolas, ad illum delatas. Erat enim ipsi cum summis in quoque genere viris, litterarum mutuo commercio coniuncta familiaritas, qua adeo gloriabatur, vt indignaretur interdum pro sua vrbanitate, si quidquam rerum, ad litteras artesque pertinentium, nostrae curiositati prius innotuisset.

Euclidis disciplinam antiquam, partim in Polonia, partim in Italia et Gallia magnorum virorum auctoritate firmatam accepit. Poliorceticas et rei militaris partem hausit ea tempestate, qua belli ciuiliis Polonici impetu perturbata fuit inclyta et nostrae Societati coniunctissima Gedanensium respublica; Stanislaum enim secutus, primam sibi militiam aperuit.

Astronomiae leges adeo non neglexit, vt non sine magnis impensis Telescopiorum, aliarumque machinarum aut instrumentorum insignem sibi pararet apparatus.

Jablonouium, auum, principem antiqua nobilitate et amore patriae immortalem, multi scriptores, virtutis aestimatores haud satis acuti, aut quorundam Principum nimia admiratione, aut incuria, aut partium studio decepti, ita tradidere posteritati, vt non satis luculenter appareret, Reipublicae auctoritatem et fortunam, innocentiam, firmitatem, prudentiam, celeritatem magni Jablonouii fuisse sustentatam. Cui temeritati prospexit nepotis ingenium, ac rerum, non sine diuina mente gestarum, intelligentia interior. Opus ipsum, auctori Franco-Gallo commissum, proeliorum descri-

descriptionibus, consiliorum sapientia, intestinorum bellorum grauitate varium et memorabile, totum fuit ex commentariis Principis nostri et optimatum Poloniae haustum. Praeter rerum gestarum memoriam inprimis nos delectauit ordinum, auctoritatum, dignitatum diligentissima descriptio, qua duce, si fides habenda auctoritati intelligentium, nemo non potest formam inclytæ Poloniae a reliquis rerumpublicarum formis dignoscere.

Praeter hoc opus extant in Actis societatis nostræ commentarii de rerum Slauicarum originibus, quibus ipse de praemio decertauit, sub nomine latitans ascititio; quosque nos, more Romano, ex animi sententia ornandos censuimus; quamquam ille, iudicio brabeutarum contentus, id ornamentum ad alium virum doctum, laudis aemulum, liberalissime transtulerit. In quo confesso, quam ingenua fuerit nostra ratio, potest inde iudicari, quod saepe in rebus arduis contra Instauratoris sententiam, ipso iubente et liberam mentem et apertam probante, decreuimus.

Quantum operae et impensarum posuerit in describendis finibus Europae, et inprimis antiquae Poloniae,

loniae, patet ex praestantissimo opere, quod geometricae et libratori strenuo curandum locavit, et ex quo verissime potest iudicari, quae Polonia fuerit, antequam bellorum intestinorum pertinacia, externorumque populorum potestas antiquissimae reipublicae novam formam novosque fines descripsit.

Quid dicam de elegantissimo sensu pulcri ac veri, quo Spanhemii, Harduini, Pelerini et Vallantii lucubrationes inspexit, et ad eorum normam ac disciplinam, antiquorum nummorum Graeciae et Italiae exempla collegit; non ignarus rei nummariae interiorem cognitionem extricandis obscurioribus locis vtilissimam esse.

Erat in manibus eius cum *φιλοκαλία*, sed praeter emacitatis reprehensionem emta ac sedulo collecta Dactyliotheca. — Erant Dioscoridum, Hyllorum, Heliorum caelaturae insignes, non tantum ad eetypos delineatae, aut recentiorum artificum ingenioso ludibrio effictae, aut speciem antiquitatis mentitae; sed verae, haud adulterinae, a Winckelmanno, Lipperto et Stoschio exploratae.

Quae

Quae omnia, non, ut fit in maiori fortuna, ad ostentationem; sed sine ambitione ad utilitatem rei-publicae litterariae, nostramque haud spernendam voluptatem composuit et referri curauit.

Eodem animo, eadem elegancia principes pictorum, delineatorum et artificum coluit, atque plasticae et toreuticae artis monumenta, partim in Poloniae villis, cum Pliniana aemulantibus, partim in Germania diligentissime collecta, posteritati ser-
uauit.

Nec non magnorum artificum nostrae aetatis studium sua liberalitate ad maiora quaeque incendit. Quod quam vere dictum sit et sine ambitione, testis erit marmor, cui sanctitatem et maiestatem vultus Augusti nostri, iubente et procurante Jablonouio, impressit delineator et sculptor elegantissimus; in quo artis et pietatis monumento splendidissimo, solempni more erigendo, dubius erit spectator, vtrum diui Jablonouii Instauratoris pietatem, an Serenissimi Electoris diuinam humanitatem, et amoris publici certam conscientiam, marmori inspiratam, admiraturus sit. Mirabitur autem sapientissimus quisque omnia, pro-
pter

pter felicissimam artis, pietatis et maiestatis conspirationem.

Sed intelligentiam tanti viri vicit morum humanitas et praestantia. Integritatem, fidem, constantiam, simplicitatem, quis negabit Principi, cuius pectus prudentiam, pessimi cuiusque insidias cauendi, prae se ferebat; qui suspicionis illecebris intactus aperte animi sensum, et sine studio partium prodebat; qui magnorum virorum, interdum etiam minorum amicorum iniurias non ulciscendas, sed a se remouendas putabat; aequitate et humanitate vsus aduersus omnes, se suamque auctoritatem et fidem interponebat, quotiescunque, aut rerum pessima, inuidia, aut quaecunque perturbatio clarorum virorum concordiam delere posse videretur.

Qua humanitate, Viri doctissimi, nos omnes apud se excepit, qua frontis hilaritate et grauitate iudiciis et consiliis interfuit? Vt interdum magnorum ingeniorum ausus primos excitauit, direxit, sustinuit! Quam diligenter et apposite dispunxit otium, tanto viro haud indignum. Quanta vrbanitate nos, de rebus grauibus amicissime disputantes, mox excitauit, mox continuit.

Dignum

Dignum est immortalitate, nec posteritati tacendum, quod Vos omnes, Viri illustres, et Te imprimis, Praefes venerande, principibus viris Europae et Germaniae et Poloniae commiscuit et equiparavit. Vidi his ipsis meis oculis Suecorum Regis Fratrem, sub nomine Comitum Ostrogothorum modeste, sed cum maiestate latentem, vidi Durinum, Italorum Principem, ex Polonia reducem, elegantiae ac litterarum arbitrum acutissimum, vidi Sapiehos, Razevillos, et innumeros alios Poloniae ac Russiae Principes, nobilitate et virtute illustres, qualicumque nostro ingenio aut officio contentos, nobiscum de rebus ad rerum naturam et artes pertinentibus, socratico more cum hilaritate differentes; quorum urbanitate firmata fuit apud nos opinio, maximos quosque viros ab omni fastu et supercilio esse alienos.

Liberalitatem Principis nostri laudare apud Vos erubescerem; res ipsa loquitur et huius diei solemnitas, et haec ipsa praemia, quorum publica dispensatio Vos imprimis, Commilitones, ad maiora quaeque olim audenda excitare poterit.

Quam-

Quamquam enim, quod fieri solet in magnis rebus formandis, nondum satis firma et roborata videtur instituti nostri ratio, tamen meliora quaeque ab auctoritate et doctrina brabeutarum, et praestantissimorum ingeniorum, qua Germania et vrbs nostra gloriatur, expectanda videntur.

Modestiae potius nostrae, quam trepidationi aut indolentiae tribuendum auctumo, quod hucusque pauci nostratum de praemiis publice propositis decerere voluerint. Sed caebunt ingenia nostra, ne nimia modestia et taciturnitate auctoritati instituti detrahatur; idque eo magis, quo honorificentiori iudicio Vniuersitatem Lipsicam auxit immortalis Jablonovius.

Atque hoc ipsum, publice depositum, et morte obsignatum iudicium, quo Te Tuamque disciplinam Lipsiae credidit, me ducit ad Te, Princeps Auguste, nostrae deliciae, noster amor, quem absentem appello, et cuius blandam iuuentutem et praeclarum ingenium amplectimur. Agnoscimus in Te iam nunc eam litterarum cupiditatem, qua diuus Pater Tuus excelluit, et amabile pectus, quo totum Jablonovium

vium

vium exprimere videris. Absit a nostra simplicitate, modestiam Tuae aetatis fictitiis laudibus frangere. Alloquimur Te, vt olim ducem Burgundiae Fenelonus, ui cura magni animi et egregii pectoris commendata erat, cum sensu quodam pietatis et amoris, quem vix verbis exprimere possum —

Hortamur Te pro nostra fide, vt, quae est Tui ingenii felicitas, magnam spem de Te implere gestias, et dignus olim Jablonouiae gentis gloria, Regis sapientissimi et litteratissimi diuino ingenio, dignus amore Electoris nostri Serenissimi, quem haereditario iure accepisti, euadas.

Sis pius inprimis. nam cum vincamur in omni
Munere, sola Deos aequat clementia nobis.

Perlege saepius eum librum, qui de rebus maiorum Tuorum e commentariis Tui patris diligentissime scriptus, Tibi praeter bellicae disciplinae amorem, quo iam videris incendi, Philosophiae, Matheos, diuini et humani iuris sensum et cupiditatem inspirabit. Ceterum, si per celsissimae Tuae matris voluntatem

tatem fieri potest, noli morari reditum Tuum in hanc urbem et Academiam, cuius dignitas Patris Tui iudicio ornata fuit. Quid enim ad gloriam nostram augendam aptius nobis contingere poterat, testamento Patris Tui, quo Te, ut supra dixi, nostrae fidei et pietati publice tradidit et commendavit. —

Interfis, quamquam absens, mente, cogitatione et benevolentia huic celebritati, quae sub Tuis auspiciis olim sanctior nobis erit et augustior, et quae Te, quamquam absentem, summo amore amplectitur. Tu, nuper testis nostri doloris, nostrarum lacrumarum, nostri desiderii, nunc sis testis nostrae in Te pietatis nostrique officii.

Eadem obseruantia Te, Celsissima Princeps, in solemnitate huius diei, me interprete, absentem alloquitur illustris Societas, quae Tuae gentis nomine immortalis gloriatur. Post tot lacrimas tristissimae orbitatis, alienum foret, iustum Tuum dolorem lugubri oratione augere et renouare; emollienda potius nostra constantia tristis et acerba sollicitudo. Quid Tibi hoc solemnem die potius apprecari et ominari potest nostra pietas, quam, praeter perpetuam salutem ac felicitatem,

tem, Principis, in quo Patris pectus et ingenium agnoscis, obsequium, amorem, pietatem, et in virtute constantiam? Veneramur in Te eum sensum et amorem litterarum, eam elegantiam, quam diuus Jablonovius animo Tuo inspiravit; veneramur insignem, firmam et perpetuam erga nos nostramque dignitatem benevolentiam, Tibique et publice et privatim auspiciatissima quaeque et laetissima ominamur.

Redeo ad Vos, Comites illustrissimi, vtriusque Reipublicae Patres, Viri diuini humanique iuris consultissimi, hospites nobilitate et litteris illustres. Nolite mirari, in hac perturbatione vniuersae Germaniae, bellis ciuilibus concussae, post mortem Institutoris haesitasse interdum ingenia, et de Societatis perpetuitate et forma desperasse. Ignorabant enim, hoc immortale institutum, a gente Jablonouia sanctissima fide fundatum, auctoritate Serenissimi Electoris, eiusque manu propria firmatum fuisse.

Vidistis tamen, nos in illa ipsa trepidatione viros laude dignos, sine partium vlllo studio, ornasse, quarum lucubrationibus, quamquam non omni numero perfectis, praemia ex sententia Fundatoris decreui-

mus. — Excitamini ergo, Viri docti Germaniae, ad res arduas suscipiendas promptissimi. Nolite pati, ut tam sanctum et nobile institutum incuria, inuidia, aut vlla ratione debilitari videatur. Scio, ingenuas mentes et paullo elatiores, nec auro nec orichalco, sed virtute duci posse ad naturae, matheos, historiarum et rei rusticae sollertem indagacionem. Sed spectanda tamen est Principis mens, brabeutarum iudicium, et, quam nemo bene natus vnquam contempsit, laborum et ingenii perpetua comes, gloria, qua duce summi in republica viri spem immortalitatis sibi peperere.

Accedit ad hoc consilium magna auctoritas ex iudicio Serenissimi Electoris, qui, pro suo reipublicae litterariae amore, hanc veri inuestigandi disciplinam probandam et ornandam censuit, nec non Principum Virorum in nostra Curia, de Vniuersitatis splendore nobilis et perpetua sollicitudo. —

Ducit me haec ipsa cogitatio, et huius diei opportuna solemnitas, ad gratissimum bono ciui officium.

Absit a nostra simplicitate et fide omnis ambiciosa oratio. Vnum dicam, Viri illustres, ex vestra

et

et mea animi sententia. Ita nos Deus amet, et hanc Societatem tueatur, ut nos publice priuatimque Frederico Augusto, Patri patriae, virtute, constantia, pietate immortalis, Eiusque Serenissimae Coniugi, Serenissimis Fratribus, litterarum amore spectatis, et vniuersae Domui Augustae salutem felicitatemque perpetuam, nulla tempestate fractam, ominamur.

Atqui per ipsum sanctissimi Principis Electoris erga litteras amorem Vos obtestamur, Commilitones nobilissimi, ut his ipsis virtutum et ingenii praemiis incensi, rebus grauioribus et iis disciplinis operam dare studeatis, quibus huius instituti Fundator, Romanorum Pisanorum et Parisinorum doctorum olim aemulator, sibi peperit ducem et comitem verae gloriae, immortalitatem.

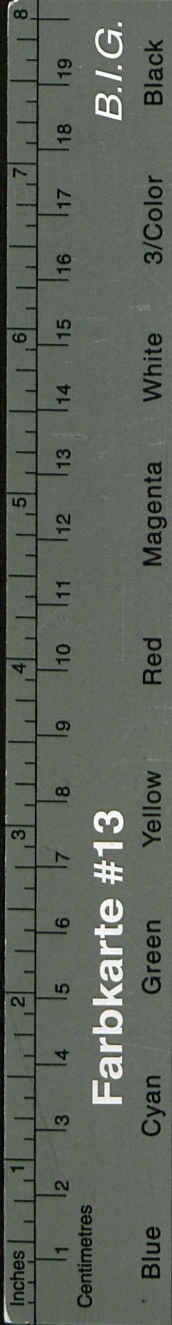
X 3095446

AX 70 7483

et mea animi lenitate, sed non desinam, et hanc
 Secretarium taceat, et nos publice pueri
 dero Augusto, Patri patriae, virtute, constantia, pi-
 tate immortalis, Eiusque Serenissimae Coniugi, Ser-
 nissimis Fratribus, litterarum amore spociatis, et
 vniuersae Romae Augustae saluam salutemque per-
 pernam, nulla compellente necessitate scribam, omnino
 Atque per ipsam Sacrosanctam Principis Electoris
 ergo litteras auctorem Vos obsecramus, Committimus
 nos nobilitati, et his ipse virtutum et ingenii praes-
 tantia inuenit, rebus gratioribus et his discipulis ope-
 ram duo sub ante, quibus hinc insidit Pandator,
 Romanorum Romanum et Parisiensem doctorum olim
 admittit, tibi poterit ducem et comitem versis glo-
 rias, immortalitatem.

m.c.

B.I.G.

Farbkarte #13

OK. 229. 31

Yc
2493

ORATIO
IN MEMORIAM DIVI
JABLONOVII

IN CONSESSV
SOCIETATIS SCIENTIARVM

A. D. XXIII. DEC. MDCCLXXVII

RECITATA

A
CHRISTIANO AVGVSTO CLODIO

ORGANI ARISTOTELICI PROF. PVBL. ORD. SOCIETATIS
JABLONOVIAE SECRETARIO PERPETVO.

